

Arrest

nr. 88 214 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 december 2009 een asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoekster reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen in september 2009.

Op 13 januari 2010 werd verzoekster verhoord.

Op 26 januari 2010 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten.

Op 28 januari 2010 gingen de Poolse autoriteiten akkoord met het verzoek tot terugname.

Op 18 februari 2010 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 27 oktober 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 31 januari 2011 werd verzoekster gehoord nopens de aan haar tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 februari 2011 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 6 september 2011 bij arrest nr. 66 263 verwierp de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing van 22 maart 2011 en werden nogmaals zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd.

Op 14 september 2011 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

Op 23 december 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 juni 2012 diende verzoekster andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. Op diezelfde dag werd verzoekster gehoord nopens de aan haar derde asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 2 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat de verweerder door haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, geen rekening heeft gehouden met haar situatie. Voorts stelt verzoekster dat de verweerder nalaat een onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin zij zich bevindt. Verzoekster stelt ook nog dat de motivering van de bestreden beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en niet werden nagezien. Tevens stipt verzoekster aan dat haar verzoekschrift verbonden is aan dat van haar echtgenoot en dat zij dezelfde argumenten heeft ingeroepen als haar man. Voorts herhaalt ze wat er geciteerd staat in het verzoekschrift van de heer K.L. (zaak met rolnummer 102 432).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster op 30 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende, waarvoor zij op 18 februari 2010 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ontving, dat zij op 27 oktober 2010 een tweede asielaanvraag indiende, waarvoor zij van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 maart 2011 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ontving, dat zij tegen deze beslissing een beroep indiende bij de Raad die het beroep verwierp, dat zij op 28 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Verder wordt vermeld dat verzoekster expliciet verklaart dat ze geen nieuwe elementen kan voorleggen, dat ze verwijst naar de stukken neergelegd door haar zoon (twee oproepingsbrieven, 7 verklaringen ter bevestiging van het probleem van haar zoon en kopies van hun paspoorten), die ze in maart 2012 ontvangen zou hebben van haar dochter Louiza, dat de derde asielaanvraag van haar zoon werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Er wordt ook nog geargumenteed dat verzoekster verklaart via telefonisch contact met haar familie vernomen te hebben dat zij in geen geval mag terugkeren naar haar land van herkomst, dat zij deze bewering op geen enkele manier kan staven. Verweerder besluit dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In zoverre verzoekster meermaals betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar reële situatie en dat zij niet de kans heeft gekregen om haar asielrelaas uiteen te zetten aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad er op dat in het licht van de voornoemde bepaling, de verweerder er enkel toe gehouden was te onderzoeken of verzoekster nieuwe elementen in de zin van deze bepaling heeft aangebracht. Uit de omstandig gemotiveerde beslissing blijkt dat alle stukken die verzoekster naar aanleiding van haar derde asielrelaas naar voren heeft gebracht (of naar verwezen heeft) in aanmerking werden genomen en dat ook al haar verklaringen werden beoordeeld in het licht van de voormelde bepaling. Verweerder concludeerde, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, dat verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van deze bepaling heeft aangebracht, zodat het geheel in overstemming met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is, dat de derde asielaanvraag van verzoekster niet werd doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoekster daar bijgevolg haar asielrelaas niet kon uiteenzetten.

Waar verzoekster aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en niet werden nagezien, verklaart verzoekster zich niet nader. Het is de Raad niet duidelijk welke gegevens verzoekster hiermee bedoelt. De feitelijke gegevens die worden opgesomd in de bestreden beslissing vinden hun grondslag in het administratief dossier. Met een dergelijk onduidelijk en vaag betoog toont verzoekster geenszins aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Voorts blijkt dat verzoekster verwijst naar het verzoekschrift van haar zoon (en niet haar echtgenoot zoals verkeerdelijk wordt weergegeven in het verzoekschrift) en enkel stelt dat haar asielrelaas aansluit bij dat van haar zoon.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat haar zoon een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag heeft gekregen. Tegen deze beslissing diende haar zoon een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De zaak is gekend onder het rolnummer 102 432. Daar verzoekster verwijst naar het verzoekschrift van haar zoon en dit citeert, volstaat een verwijzing naar de motivering van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, RvV nr. 88 213 van 26 september 2012. In dit arrest, wordt geoordeeld dat verweerder rechtmatig de beslissing nam tot de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De argumenten die werden opgeworpen door verzoekster, zijn dan ook om dezelfde motieven als weergegeven in het arrest RvV nr. 88 213 van 26 september 2012 ongegrond.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In het licht van haar betoog maakt verzoekster niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft

voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1A van de Conventie van Genève, laat verzoekster na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepalingen zou bestaan, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is of minstens samenvalt met de hiervoor besproken grief betreffende de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU